

Hartkorn, de da alle skulle indtræde i Sogneforstanderskabet. Jeg mener kun, at, naar der var en Enkelt, saa skulde han være berettiget til, paa Grund af hans store Bestdelse, uden Valg at indtræde i Sogneforstanderskabet; men, var der flere, skulde det overlades til Sognets Beboere at vælge mellem disse Mænd blot en Enefte, hvilken de vilde have af disse Mænd. Jeg er endvidere ganske villig til at indrømme, at en saadan Ret maatte kun kunne tilkomme den Besidder af saameget Hartkorn, som boede i selve Sognedistrictet, og at den heller ikke kunde tilkomme ham paa anden Maade, end at han selv indtraadte i Sogneforstanderskabet og selv personligt tog Deel i Forretningerne, hvormod han ikke skulde være berettiget til at fende en Trediemand i sit Sted. Mere troer jeg ikke, at jeg behøver at udtale, for at ogsaa min Anskuelse i denne Sag kan være bekendt, naar det kommer til Afstemning. Men som Følge af, at jeg har disse Anskuelser, som meget falde sammen med lignende Udtalelser fra andre Sider, er det naturligt, at min Stemme er for, at der bliver nedsat et Udvalg, hvor disse forffjellige Meninger, som dog ikke kunne bortvises, som om de vare aldeles uden Beretigelse, kunne komme til orde.

Nosenkrantz: Det er kun med Hensyn til en enkelt Udtalelse, jeg troer at have hørt fremsætte af den ærede 5te Landstingsmand for 6te Kreds (Holberg), idet han nemlig har meent, at Provstens Deeltagelse i Amtsrådets Forhandlinger i Regelen havde medført liden Nytte, og at han derfor — saavidt jeg forstod den ærede Landstingsmand — ikke skulde være paa sin rette Plads her, — at jeg tager mig den Frihed at sige nogle Ord. I den Tid, jeg har haft den Ære at være i Amtsrådet, har jeg stedse — og de øvrige Medlemmer med mig — fundet en Støtte i Provsten. Vi have meget ofte tyet hen til ham og hos ham hentet Oplysninger, vi neppe andetsteds bedre — og navnlig hurtigere — kunde have faaet. Det er mig fuldkommen bekendt, at det Samme har været Tilfældet i det nærmeste Amtsrådsdistrict, jeg kjender. Jeg skulde derfor tillade mig at rette denne Øtring. Forsaavidt jeg skulde vedblive at være Medlem af Amtsrådet, vilde jeg stedse

favne Provstens Nærværelse og derved favne en stor Trost, naar jeg vidste, at han ikke var tilstede. Ogsaa med Hensyn til Herredsfogden har jeg den Erfaring, at denne ofte paa Forslangende har mødt med enkelte Sogneforstanderskaber, ja endogsaa ofte i enkelte Sogneforstanderskaber, og at man ogsaa der, for lettere at gennemføre enkelte Forholdsregler, med megen Fornøielse og med meget Held har tyet til hans Medvirkning.

Nyholm: Jeg maa aflægge den høitærede Indenrigsminister min Tak, fordi han har havt den Godhed at bevare det Spørgsmaal, jeg henvendte til ham. Imidlertid er Svaret af den Bestaffenhed, at jeg for Diebliffet ikke tør, hvad jeg jo heller ikke nu behøver, bestemme, om jeg vil stille noget Øndringsforslag med Hensyn til Amtsrådsvalget, saaledes som det af mig blev antydet, men vil forbeholde mig nærmere at tale med flere af de ærede Medlemmer i Thinget, om et saadant Øndringsforslag muligen vilde lede til Gavn eller ei. Med Hensyn til den ærede Indenrigsministers Øtringer, i Anledning af, at jeg tillod mig at udtale, at det vilde være let for ham at fremkomme med en Lov, som udvidede Virkekredsen for Sogneforstanderskaberne, hvor til han nemlig anførte, at der ikke endnu var fremkommet Noget, der kunde lede til Noget i den Retning — saaledes opfattede jeg den høitærede Ministers Mening, — da skal jeg tillade mig at bemærke, at, hvad jeg i denne Henseende udtalte, det gjorde jeg i den Øverbeviisning, at det for den høitærede Minister, med den dybe og store Kundskabsmasse, som han er i Besiddelse af, vilde være meget let at kunne fremkomme med en Lov, som kunde udvide denne Virkekreds. Jeg kan nemlig vel ikke Andet end indrømme, hvad der idag er udtalt af en æret Landstingsmand, at Sogneforstanderskaberne og Communalbestyrelserne for Diebliffet have mere end nok at bestille; ja, det er sandt; men ligesaa vist er det, at den Bestilling, de have, leder sjelden til noget virkeligt Resultat. Jeg troer, at, dersom Anordningen af 13de August 1841 blev fortolket paa den Maade, jeg troer at kunne fortolke den paa i flere Retninger, saaledes at Communalbestyrelserne fik en Afgjø-